

BEZ KALHOT ANI RÁNU

...pokud nejste
ani trochu
nudista

MARK LOWERY

Argo

Prací k druhé šanci

Pátek

Splněné úkoly: Žádný.

Co jsem se dnes naučil: Nic.

Jmenuji se Michael Swarbrick a mám čtrnáct dní na to, abych zachránil svou školní kariéru. Důvody jsou následující:

1. Byl jsem zatčen za to, že jsem tančil nahý před odci-zeným oslem.
2. Vychloubal jsem se bodem 1 na přední straně míst-ních novin.
3. Naboural jsem se do počítačové sítě a celé škole jsem ukázal holý zadek.
4. Zapálil jsem se.
5. Bodem 4 jsem rozpoutal masové veřejné obnažování.
6. Kvůli bodu 5 jsem se stal internetovou senzací.
7. Kvůli bodům 1–6 jsem se stal slovem ve slovníku.
8. Poprvé v životě jsem se líbal s nejneuvěřitelnější dív-kou z celého vesmíru. To by *měla* být dobrá věc. Protože ale přitom nebyla tak úplně *vzhůru*, lidé to pokládají za velmi, *velmi* špatnou věc.

9. Uvěznil jsem starší dámu a donutil ji, aby se stala nudistkou.
10. Zničil jsem auto jen proto, abych mohl posílat neslušné textové zprávy cizí přítelkyni. Nota bene: Tohle jsem ve skutečnosti neudělal.

Vedení naší školy nemá zájem studenty vyhazovat. Pokud žáci desátého nebo vyššího ročníku udělají Průšvih, nastoupí do pracovního programu nazvaného „Prací k druhé šanci“.

Následujících čtrnáct dní budu přes den pracovat a večer pak přemýšlet o tom, proč nesedím ve škole, a zapisovat, co jsem se toho dne naučil. Pokud budu patřičně dřít a dokážu, že jsem slušný člověk, budu se *možná* smět vrátit do školy.

Pokud ne, tak mě s konečnou platností vyrazí.

Znám spoustu lidí, kteří by se podívali na výše vypsany seznam a prohlásili by: „Ty jsi zjevně špatný člověk. Doufám, že tě přejede cyklista nebo tě pokoušou zdivočelé děti. Nic lepšího si nezasloužíš.“

Problém je v tom, že jsem nic z toho neudělal. No dobře, vlastně udělal, tedy kromě bodu 10. Ale většinou jsem za to nemohl. A ty skutky, za které jsem mohl, jsem udělal v dobré víře.

Tedy alespoň myslím.

Znám spoustu lidí, kteří by byli šťastní, kdyby je vyhodili ze školy. Mohli by si pěkně dřepět doma jen ve spodářech, čumět na televizi a chroustat přitom smažené brambůrky. To ale není můj případ. Já chodím do školy *rád*. *Rád* se učím nové věci. Až budu starší, chci pracovat v hezké čisté

kanceláři s otáčivou židlí a mít tam vlastní zásobu gumiček, inkoustových per a cucavých bonbonů.

Pokud školu nedokončím, budu nejspíš dělat něco, co mě nebude bavit, jako třeba přepírat darované spodní prádlo v obchodě s použitým zbožím.

Proto se musím v pracovním programu opravdu snažit. Víím *docela jistě*... Tedy, víím *téměř jistě*... No dobře, tak si *myslím*, že jsem slušný člověk. Jen potřebuji, aby si to uvědomili i všichni ostatní. Ale v tuto chvíli stojí důkazy proti mně.

Po té nehodě s autem mě dočasně vyloučili ze školy. Dneska ráno jsem musel jít s mámou na schůzku s panem Whittlem (naším ředitelem), kde ji informoval o mém zařazení do pracovního programu. Bylo to poprvé od pátku, co jsem byl v jedné místnosti s některým členem naší rodiny. Převážnou část víkendů jsem totiž strávil ve svém pokoji s notebookem a hledal jsem možnost, jak zařídit rozvod.

Jen tak pro pořádek, nejde to.

Pan Whittle mluvil o tom, že je třeba „splatit dluh společnosti“ a „trochu dozrát¹“. Prohlásil, že pokud budu čtrnáct dní tvrdě makat, dovolí mi vrátit se do školy, abych stihl školní diskotéku.

Přestože nemám sebemenší zájem na školní večírek chodit, začal jsem přikyvovat, usmívat se a dělat všechno proto, abych vypadal mile. Pan Whittle se na mě dlouze zadíval a zeptal se mě, jestli si nepotřebuji odskočit.

1 Předpokládám, že tím spíš myslel „duševně dospět“, než že by se poznámka týkala mé postavy. *Zakulacený* jsem dost.

Na schůzce jsem dostal možnost volby: práci mi zařídí buď škola, nebo si ji najdu sám.

Chtěl jsem pracovat v místní knihovně, a tak mi pan Whittle dovolil, že tam smím zavolat. Byl jsem z té představy docela nadšený – poklidných čtrnáct dní, kdy budu zařazovat knihy do regálů hezky podle abecedního pořádku a postarám se o to, aby byly vyrovnané jako podle pravitka. A navíc bych tím trochu splatil dluh společnosti. Nasadil jsem ten nejmilejší a nejpřátelštější tón a představil jsem se.

Než jsem stačil cokoli dodat, knihovnice mi skočila do řeči a řekla, že si o mně přečetli všechno v novinách, a tak o mě nemají sebemenší zájem. Pak zavěsila.

Pan Whittle prohlásil, že ho to nepřekvapuje. Řekl, že by mě také nerad viděl mezi policemi s knihami, za kterými bych se mohl ukrývat nahý a potom vyskočit před nějaké staré dámy.

Přišlo mi to trochu nefér. Nikdy jsem se před tou starou dámou nesvlékl. Když už, tak tomu bylo přesně naopak. Tenhle problém ovšem může nastat, když si o vás lidé myslí, že jste notoricky známý nudista. Každý pak od vás očekává jen to nejhorší.

Ať tak či onak, pan Whittle prohlásil, že bude lepší, když mi práci najde škola. A v pondělí se dozvím, co to bude.

Shodou okolností se stalo, že mého poněkud obézního, nejlepšího a jediného přítele Paula Bearyho čekal podobný trest. Minulý týden se totiž vloupal do skladu zásob sladkostí do školních prodejních automatů, vzal kramle a pokusil se odjet stopem do Francie. Měl ale pech, protože jedině

auto, které mu bylo ochotné zastavit, řídil policista, který ho vzápětí odvezl zpátky do školy.

Paul tvrdí, že po něm šla celá zásahová jednotka a že ho trefil policejní ostřelovač. Dokonce mi ukázal střelné zranění.²

Paul je notorický lhář. Např.:

- a. Manžel jeho sestry vlastní v Keni nosorožčí farmu (kde Paul strávil řadu příjemných hodin při dojení nosorožkyň).
- b. Má bratrance Silase, kterého v Lotyšsku pokousal radioaktivní los, takže teď žere trávu, narostly mu parohy a svítí ve tmě. A
- c. jeho strýc Dwayne (který vynalezl karavan) má zadnici rozdělenou na tři půlky.

Paul si chtěl trest odkroutit u McDonalda, tak tam včera zašel a oznámil zaměstnanci za pultem, že loni vyhrál první cenu v soutěži pro mladé šéfkuchaře a chtěl by jejich hamburgerům dodat „punc michelinské hvězdy“.

Pak ho ovšem při čekání na manažera přepadl „menší hlad“. Vedoucí ho vzápětí přistihl, jak saje omáčku barbecue přímo z dávkovače. Není divu, že ho odmítli, a navíc dostal přísný zákaz vstupu do všech McDonaldů ve městě. Nakonec Paul musel vzít zavděk místem v továrně na karavany u strýce Dwaynea.

2 Svůj pupík.

Práci k druhé šanci

Pondělí

Splněné úkoly: „Vybral“ jsem si práci.

Co jsem se dnes naučil: Zjistil jsem, že můj život se hned tak nezlepší.

Můj debilní bratr tvrdí, že pokud člověk koná dobro, tak se mu taky budou stávat dobré věci. Ale když dělá špatnosti...

Zbytek si zřejmě dokážete domyslet. Můj bratr většinou mele nesmysly.³ Nicméně si myslím, že v tomhle případě není daleko od pravdy. Jak jsem se již zmínil, zapletl jsem se do řady hanebností. A teď, přestože jsem za žádnou z nich nemohl, za to musím zaplatit.

Dnes jsem musel jít s mámou do školy na další schůzku s panem Whittlem. Ředitelnu nemám rád. Páchne to tam kávou a zatuchlým mužským potem. Trochu jako pan Whittle, řekl bych. Visí tam plakát, na kterém krokodýl napadá hlouček vyděšených pakoňů. Pod obrázkem je slogan „Přežijí jen silní“. To by vám mohlo o panu Whittleovi něco napovědět.

Ale k věci: jakmile jsem se posadil, pan Whittle mi oznámil, že má pro mě dobré zprávy. Nejen že mi sehnal práci, ale dokonce si můžu vybrat ze dvou možností. Ty jsou:

³ Jako třeba tehdy, když mi byly čtyři a bratr mi tvrdil, že když si olíznu prst a strčím ho do elektrické zásuvky, narostou mi vousy.

- 1) Pracovat pro svého bývalého školního psychologa Chase.
- 2) Ručně odstraňovat droby z mrtvých kuřat v továrně nazvané Zlaté nugety.

Rozhodování rozhodně nebylo snadné. Jediným důvodem, proč jsem zavrhl Zlaté nugety, je skutečnost, že mám alergii na latexové rukavice. Kvůli tomu bych se musel osm hodin denně dotýkat syrových kuřecích vnitřností holýma rukama.

Nechci vypadat jako nevděčný člověk, ale práce s Chasem bude jen o ždibíček méně nepříjemná než tohle.

Dovolte mi, abych vám to vysvětlil: předtím, než došlo ke Špatnostem, mi Chas pomáhal vyřešit jiné problémy, se kterými jsem zápolil. Třeba s tím, že moje matka byla šílená nudistka, která se zostudila před celým městem, a já měl panickou hrůzu z nahých lidí a oslů.

Byla to v první řadě Chasova vina, že mě zatkli, což potom vedlo k celé řadě dalších hrozných věcí. Je to opravdu ten nejhorší školní poradce na světě a totálně mi zničil život. Už jen to by nám mohlo zabránit ve vytvoření spokojeného pracovního vztahu.

Zatímco pan Whittle volal Chasovi a domlouval s ním na další den schůzku, přepadl mě strach, že moje studijní kariéra právě skončila v záchodu jako nechtěný bahník.

Po ředitelově telefonátu jsem šel domů. Jediný další člověk v domě byl můj bratr, který se ve vedlejšíh pokoji smál a vtipkoval se svou přítelkyní. Abych to nemusel poslouchat, nacpal jsem si do uší vatu.

Jedním z úkolů během pracovního nasazení je povinnost přemýšlet o tom, proč mě vlastně do programu zařadili. Když vám vysvětlím, proč došlo k mému zatčení, tak pochopíte, proč nechci s Chasem pracovat.

Mé zatčení

Asi před čtrnácti dny mi Chas něco poradil. Výsledkem byl výlet s Lucy Kingovou do Blackpoolu, kam jsme odjeli vyřešit svoje problémy.

Lucy Kingová je ta nejúžasnější osoba na světě. Momentálně mě bohužel nenávidí. Před pár měsíci byla v časopise *Plavecký svět* v rubrice „Deset hvězd budoucnosti“ na druhém místě. Psali tam, že je „žhavým želízkiem v ohni pro Mistrovství Evropy, které proběhne v létě příštího roku“.

Článek jsem si vystříhl a nalepil do sešitu určeného jen pro ni. Na tom není nic nenormálního. Lucy *byla* moje nejlepší přítelkyně. Nejlepší přátelé jsou přece na úspěchy nejlepších přátel hrdí. Vystříhují si o nich články a fotky z novin a časopisů a zařazují je do alba společně s dalšími důležitými artefakty.⁴

Lucyin táta ji tak tvrdě nutil trénovat, že ji plavání přestalo těšit. Byla už tak zoufalá, že začala chodit s mým

4 Jako jsou např. prasklá guma od plaveckých brýlí, odhozené obaly od energetických tyčinek, leukoplast, která jí loni na Národních plaveckých přeborech odpadla z chodidla těsně před finále v motýlku atd.

bratrem. Naštěstí si uvědomila, že je to absurdní, a poté, co ho přistihla, jak líbá jinou dívku, mu vlepila pořádný políček. Bratr krátce nato uprchl do Austrálie.

Už se ale bohužel vrátil domů.

Abych se zkrátka zbavil strachu z oslů, odjeli jsme do Blackpoolu na pláž a jednoho si tam vypůjčili. Po příjemné projížďce jsme ho přivázali k molu a skočili do vody, aby se Lucy přesvědčila, že plavání může být švanda.

Dokonalý plán, že?

Hm... ne tak *docela*.

Abych se zbavil fobie z nahoty, Lucy navrhl, abych si sundal plavky. Podařilo se mi překonat stud a udělat to. Lucy se nekoukala, nic takového. Taková ona není.

Fungovalo to asi tři vteřiny, kdy jsem se cítil svobodně a uvolněně.

A pak začaly problémy.

Situace se kazí

Takže v podstatě se to *mělo* stát takhle:

1. Užijeme si to s oslem a jdeme se vykoupat. Sundám si plavky a oslavím nově získaný pocit svobody tím, že je hodím za sebe do vln.
2. Vrátime se k oslíkovi a vyléčení ze všech fobií a problémů se spokojeně vydáme domů.

A takhle to ve skutečnosti dopadlo:

1. Stejně jako nahoře.
2. Ztratíme pojem o čase a přetáhneme výpůjční dobu osla o celou hodinu.
3. Aniž to tušíme, majitel osla zavolá policii a na scénu se přiřítí zásahová dodávka. Krádež osla je v Blackpoolu podle všeho těžký zločin.
4. Otočím se ke břehu a dozvím se o bodu 3, protože na břehu stojí zjevně rozezlený policista a civí na mě.
5. Rychle poradím Lucy, aby unikla a vyhnula se tak problémům.
6. Lucy se vnoří do temných vln jako ladný delfín a vynoří se na druhé straně mola.

Tohle bohužel není konec příhody.

Konec příhody (Který ve skutečnosti není dokonce ani jejím začátkem)

Policista mě požádal klidným hlasem, abych vylezl z vody. To jsem odmítl. Najednou jsem totiž nikde neviděl své plavky a moře ochraňovalo moji slušnou pověst jako obrovské tekuté spodky.

„Tak jo, mladý muži,“ řekl policista. „Žádný blbosti, jo? Ruce hezky nad hlavu a okamžitě ven.“

Pomaloučku a značně neochotně jsem se začal blížit ke břehu. S rukama nad hlavou. Po těle mi stékala voda. *Všechno* bylo vidět. Připadal jsem si jako ve velmi špatné reklamě na levný sprchový gel. Znechucený policista mi hodil pomocnou ruku.

Když tvrdím, že mi „hodil pomocnou ruku“, tak tím nemyslím, že mi ji podal, aby mě vytáhl z vody, zatkl mě a strčil do cely (k tomu došlo později). Myslím to tak, že sáhl do kapsy, vytáhl z ní zápisník a hodil ho přede mě do vody jako záchranný kruh.

„Ehm. Zakrej se tím,“ přikázal mi. Poníženě jsem použil mokré notes, ukryl za něj – však víte – důležitý prostor a pozvolna jsem se brodil ke břehu.

„Čí jsou tyhle hadry?“ zeptal se a zvedl Lucyiny šaty.

Nechtěl jsem dostat Lucy do problémů. „Moje.“

Policista se zamračil. „Cože? I ta minisukně?“

„Ano... Já... nosím ji pod kalhotami.“

Tím jsem překonal všechno.

„No jasně. Mladej, kterej krade osly a pak se před nima svlíká.“ Odmlčel se, aby mohl zapískat na píšťalku. „Když je převlečeněj za ženskou. Je mi to jasný. Na stanici zjistíme, co na to řeknou tví rodiče. A ty holčičí šaty tu můžeš nechat. Nechci mít podobný svinstvo ve svý dod-“

Nedostal šanci větu dokončit. Nad námi se ozval PRASKOT a pak něco spadlo z nebe, přistálo na policistovi a srazilo ho k zemi.